

СОЛДАТ ПРИБАЛТІЙСЬКОГО ФРОНТУ

Базиліук Іван Миколайович народився 1920 року в с.Новорічиця, в родині хліборобів. До війни займався сільським господарством, проживав у рідному селі.

На фронт мобілізували 1 травня 1944р. Відправили на Прибалтійський фронт. Найбільш кровопролитні бої йшли за Ригу і Нарву. Після кожного бою вбиті й поранені солдати були страшним видовищем війни і запам'яталися Івану Миколайовичу на все життя. Санітари підбирали мертвих, живі знімали з убитих зброю, щоб було чим далі воювати. В бою під Ригою Базиліук був поранений в ногу. З медсанбату відправили на лікування у госпіталь, розташований у м.Мадон. Звідси – у Пляуніс, затим продовжував лікування у Ризі, де діставали з тіла осколки гранати. Лікувався Іван довгих два місяці.

Після госпіталю – знову на фронт. Його частина брала участь у наступі на Естонію. Наказ був лаконічним і категоричним: "Німецькі укріплення ліквідувати!" Билися до останнього патрона. Земля горіла під ногами. Від пострілів і вибухів шуміло в вухах. І німецьких, і радянських солдат було стільки вбитих, що лежали, як снопи на полях.

Запам'яталось Іванові, як в одній із землянок засів фашист-снайпер, хоч територію зайняли наші війська, та ворожий снайпер продовжував убивати з укриття. Один з бійців кинув гранату і німця контузило. Його взяли в полон. Кровопролитні бої продовжувались. Незабаром Базиліука І.М. знову поранило в бік. Це сталося у січні 1945 року. Був на лікуванні 2 тижні. Після госпіталю служив у Литві. Ніс патрульну службу у військовій комендатурі.

Після Перемоги частину, в якій служив Іван Миколайович, перевели в Ленінград, звідти – в Новгородську область на розмінування звільненої території. Демобілізувався в 1946 році. Після війни працював у колгоспі, одружився. Виховали з дружиною Анютою дочку Антоніну. Прожив все життя в Новорічиці. Був працюючим, скромним, небагатослівним. Відійшов у вічність 20.04.2011 року. Його пам'ятають діти, внуки, правнуки, односельчани. Вічна слава солдату!

Н.Шугайло, с.Новорічиця

